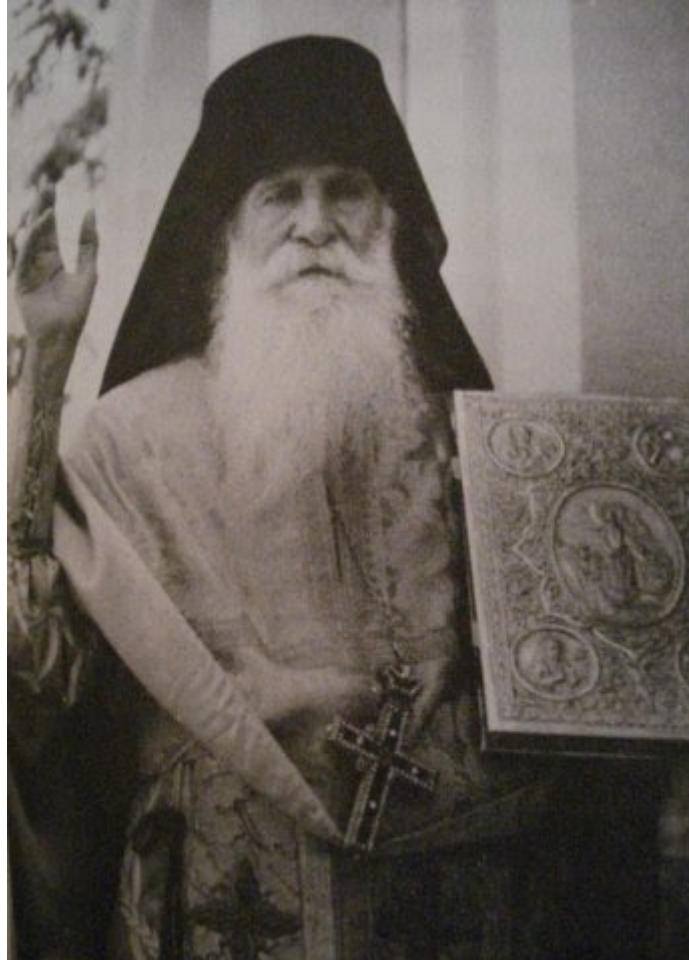
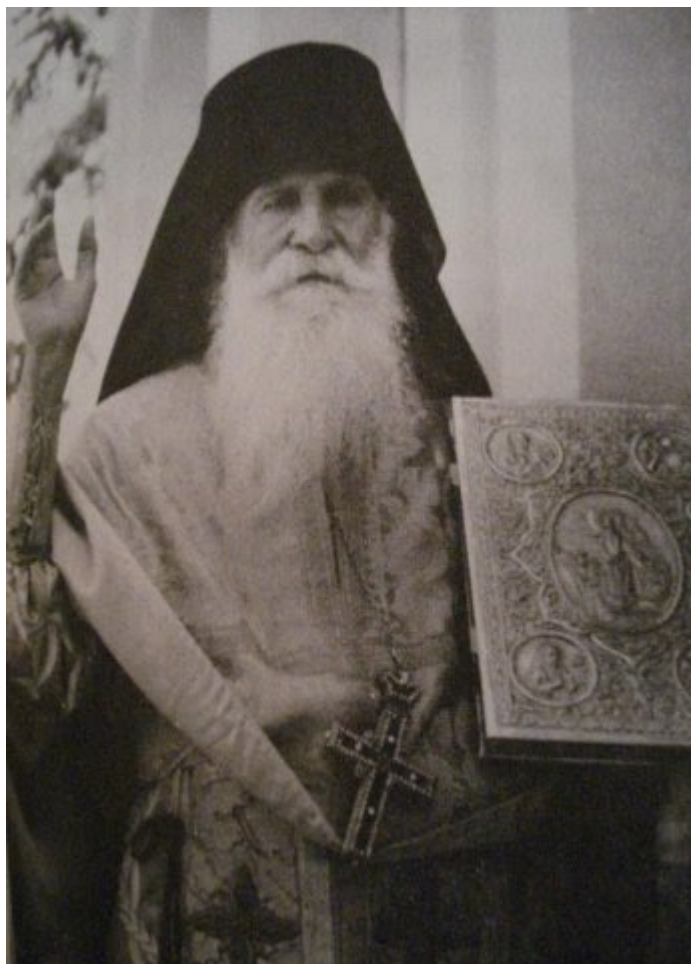

Λόγος περὶ ἀγάπης τοῦ Θεοῦ (Ἅγιος Ἄνθιμος τῆς Χίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἕτοιμη κάθε στιγμή νὰ κάμη ἀντανάκλαση μέσα στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τοῦ δώσει μὴ μὴ μορφωσι, νὰ τοῦ δώσει χάρι καὶ ἔλεος, θέλει ὅμως νὰ τῆς δοθῆ ἀφορμή. Λέγουν ὅτι ὁ βασιλεὺς Ναπολέον ἐπῆγε κάποτε νὰ συρριανίση σὲ ἕνα δάσος, γιὰ νὰ πάρη τὸν ἀέρα του, νὰ ἀπολαύση ἐκεῖ τὴν ὁμορφιὰ τῆς φύσεως. Ἐκεῖ εἶδε ἕνα ὠραῖο δένδρο, μὰ ἦταν πανόραμα: ὑψηλό, δροσερό, κατὰσκιο, ὁ φλοιὸς του ἐγυάλιζε σὰν καθρέφτης. Τόσο ἄρεσε στὸν βασιλέα τὸ δένδρο ἐκεῖνο, τόσο τοῦ ἐπροξένησε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν περιέργειαν, ὥστε ἐκάθισεν ἀπέναντι στὸ δένδρο καὶ τὸ ἔβλεπε καὶ τὸ ἐκαμάρωνε.

Μέσα ή καρδιά του είχε γεμίσει από την όμορφια του δένδρου.

Όλοι οί στρατιώται του βασιλέως και ό κόσμος όλος τó είχε μάθει αυτό και όλοι τó έκτιμοῦσαν τó δένδρο του βασιλέως και τó είχαν σέ προφύλαξη μεγάλη. Μετά καιρόν απέθανεν ό βασιλεύς, τήν ίδια ήμέρα ξεράθηκε και τó δένδρο.

Έκριναν τότε όλοι καλό νά κόψουν τó δένδρο και με τὰ ξύλα του νά κάμουν τó σεντούκι του βασιλέως, άφοῦ τó άγαποῦσε τόσο πολύ.

Πράγματι, έκοψαν τó δένδρο, και τήν ώραν που πήγαν νά τó ρουκανίσουν είδαν μέσα στο ξύλο τó πρόσωπον του βασιλέως σαν φωτογραφία. Ήταν δέ τόσο έπιτυχημένο, ώστε ή πιό καλή φωτογραφική μηχανή δέν θα μπορούσε τόσο νά τó έπιτύχη.

Έθαύμαζαν, λοιπόν, όλοι και άποροῦσαν, πως νά έγινε αυτό τó περίεργο πράγμα. Ός φαίνεται εκείνη τήν ώρα που πρωτοείδε ό βασιλεύς τó δένδρο και του άρεσε τόσο πολύ και έκάθισε και τó παρατηροῦσε έγινε κάποια άντανάκλασις, έγινε κάτι σαν μαγνητισμός. Όπως ή φωτογραφική μηχανή τραβᾷ με τόν ήλεκτρισμό και τυπώνει εκείνο που βλέπει άπέναντί της, έτσι και ό χυμός του δένδρου ήλέκτρισε και έμαγνήτισε δια τῶν άκτίνων του ήλίου τήν μορφή του βασιλέως, τήν παρέλαβε

σὰν φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ τὴν ἐχάραξε πάνω στὸ ξύλο τόσο ωραία.

Δὲν πρέπει, ἀδελφές, καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ παραλάβωμεν τὴν μορφήν τοῦ βασιλέως μας Χριστοῦ καὶ νὰ τὴν τυπώσωμεν μέσα στὴν καρδιά μας; Δὲν πρέπει νὰ φροντίσωμεν νὰ ἀγαπήσωμεν καὶ ἡμεῖς τόσο πολὺ τὸν Χριστόν, ὥστε γιὰ τὴν ἀγάπη μας νὰ χαραχθῆ μέσα μας ἡ μορφή του; Ἐκεῖνος δὲν ἀμελεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ τυπωθῆ καὶ τυπώνεται μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἐπιτυχία. Θέλει μόνον ἡμεῖς νὰ προσέλθωμεν, ἀμέσως ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ ἔρχεται καὶ παραλαμβάνεται.

Τόσο πολὺ τὸν ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὥστε δὲν περιγράφεται ἡ ἀγάπη Του. Δὲν ἐξεχώρησε ποτὲ τὸν δίκαιον ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλόν, δὲν ἔκαμε σύγκρισιν ποτὲ πονηροῦ καὶ ἀγαθοῦ. Καθὼς ἡ μέλισσα, ἐὰν εὔρεθῆ ἕνας βῶλος ζάχαρη ἢ τίποτα ἄλλο γλυκὸ πάνω σὲ ἕνα σωρὸ κοπριά, δὲν τὴν νοιάζει ἐκείνην πὼς εἶναι πάνω σὲ ἀκάθαρτα, παρὰ θὰ πάῃ πάνω ἀπὸ τὴν κοπριά νὰ παραλάβῃ τὴ ζάχαρη ἢ ὅ,τιδήποτε ἄλλο εἶδος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ κατασκευάσῃ κατόπιν ἐκείνη τὸ μέλι. Οὕτω πὼς καὶ ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ δὲν βλέπει πὸ βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος, στὴν ἁμαρτία ἢ στὴν ἀρετὴ, στὴν καλωσύνη ἢ στὴν κακία. Βλέπει μόνον τὴν στιγμὴν ἐκείνην πὸ πλησιάζει κοντὰ Του, δὲν σὲ ἀποστρέφεται γιὰ τὴν πρώτη σου ζωὴ, ἀλλὰ σὲ δέχεται γιὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ἐπιστροφῆς σου. Διότι ἴσως νὰ ἔκλαυσες τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἴσως νὰ ἐθρήνησες, ἴσως νὰ ἔβαλες ἕνα λογισμὸν μετανοίας καὶ νὰ ἐζήτησες συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Δὲν βλέπει τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ ἀνθρώπου, βλέπει τὴν δική του εὐσπλαχνίαν, βλέπει τὴν συμπάθειάν του καὶ νικᾶται, διὰ νὰ ρίξῃ ἔλεος εἰς τὸν ἁμαρτωλόν. Γίνεται ἀντανεκλάσις τῆς χάριτος· ὅπως ἔγινε καὶ πάνω στὸ Σταυρὸ γιὰ τὸν ληστήν. Τὸ βλέμμα τοῦ ληστοῦ εἴλκυσε τὴν μορφήν τοῦ Χριστοῦ μέσα στὴν καρδιά του. Διότι τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἦταν ἰκετευτικόν, γεμάτο πόνο καὶ μετάνοια καὶ τοῦ εἶπε ἕνα λόγο γλυκόν, πὸ δὲν ἀκούσθηκε γλυκύτερος εἰς ὅλον τὸν κόσμον, “Μνήσθητί μου, Κύριε”, τοῦ εἶπε, “ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου”. Θυμήσου καὶ μένα, Χριστέ μου, ὅταν πᾶς στὴ βασιλείᾳ Σου!”.

Τί γλυκὸς λόγος! Ὅλα τὰ σιρόπια, ὅλα τὰ πανευφρόσυνα, ὅλα τὰ εὐχάριστα τοῦ κόσμου τὰ ὑπερνικᾷ ὁ λόγος αὐτός. Ἀμέσως ἐκτύπησαν αὐτὰ μέσα στὴν καρδιά τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔγινεν ἀντανεκλάσις τῆς χάριτος. Τοῦ ἀπήντησε λοιπόν: “ἀλήθεια σοῦ λέγω καὶ ἐγώ, ὅτι σήμερα θὰ ἔλθῃς μαζί μου στὸν παράδεισο”. Γιὰ τὴν μετάνοια αὐτῆς τῆς στιγμῆς πὸ δείχνεις, ξεχνῶ ὅλους τοὺς φόνους καὶ τὰ κακουργήματα πὸ εἶχες καμωμένα καὶ ἡ εὐσπλαχνία μου μὲ παρακινεῖ νὰ σοῦ εἰπῶ αὐτὸν τὸν λόγον: ἔλα μαζί μου στὴν βασιλείᾳ μου.

Μήπως καὶ ἡμεῖς, ἀδελφές, δὲν μοιάζωμεν καμμιά φορᾶ μὲ τὸν ληστήν; Εἴμεθα ὅλο στολισμένοι μὲ χάριτας; Δὲν ἔχομεν ἀκάθαρτα καὶ ἁμαρτίες; Δὲν μολύνομεν κάθε

λίγο τᾶς ψυχᾶς μας; Δὲν βλέπομεν τὸν πλησίον μας μὲ κακία; Δὲν κρίνομεν καὶ κατακρίνομεν; Δὲν ὀργιζόμεθα, δὲν φθονοῦμεν, δὲν συκοφαντοῦμεν; Ἄλλὰ μήπως ὁ Θεὸς γιὰ ὅλα αὐτὰ μᾶς παραπέμπει; Μήπως ἐὰν ἡμεῖς εἴμεθα ἀκάθαρτοι, ἐὰν εἴμεθα μοχθηροὶ καὶ κακότροποι, ἐκεῖνος μᾶς ὀργίζεται; Μᾶς μισεῖ; Ὅχι. Μὲ αὐτὰ τὰ ἀκάθαρτα χεῖλη ποὺ ἔχομεν, δέχεται καὶ τὸν δοξολογοῦμεν; Μ' αὐτὰ τὰ ρερυπωμένα μας ἐντόσθια, δέχεται καὶ τὸν γεύομεθα, μὲ αὐτὰ τὰ ἀμαρτωλά μας χέρια καὶ πόδια μᾶς κρατεῖ, μᾶς κρατεῖ στὴ ζωὴ.

Τέτοια ἀγάπη μᾶς ἔχει, τέτοια συμπάθεια ἔχει γιὰ τὸν ἄνθρωπον, τέτοια μακροθυμία γιὰ ὅλους μας. Μήτε Ἑβραῖο ξεχωρίζει μήτε Ἑλληνα μήτε Ὀθωμανό. Γιὰ ὅλους τὴν ἴδια στοργὴ αἰσθάνεται. Καὶ ὅπως τὸν καιρὸν τῆς σταυρώσεως καρφωμένος πάνω στὸ μαῦρο ξύλο ἐφώναζε γλυκά-γλυκά: πάτερ μου, μὴ συνορισθῆς τοὺς σταυρωτᾶς μου, γιατί δὲν ξεύρουν τί κάνουν, δὲν μὲ κατάλαβαν ποιὸς εἶμαι, δὲν καταλαβαίνουν. Τὰ ἴδια ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζη ἀκόμα μέχρι σήμερα γιὰ ὅλους μας ὁ Χριστός.

Πόσα σφάλλει κάθε ἡμέραν ἢ ἀνθρωπότης εἰς τὸν Θεόν! Καὶ ὅμως, ἐκεῖνος ποτὲ δὲν μᾶς ὀργίζεται, ποτὲ δὲν μᾶς ρίχνει κακία, ποτέ! Ποτέ! Τὸν βλασφημοῦμεν, τὸν παροργίζομεν, τὸν μουτζώνομεν, τὸν ξανασταυρώνομεν καὶ ἐκεῖνος πάλι μᾶς ὑπομένει, πάλι μᾶς ἀγαπᾷ. Διότι εἶναι ὁ Θεὸς ἐλέους, εἶναι Θεὸς ἀγάπης, Θεὸς τῆς εὐσπλαχνίας. Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀκάθαρτα, τὰ ὁποῖα τοῦ προσφέρομεν ἡμεῖς, ἐκεῖνος μᾶς προσφέρει ἔλεος καὶ παρηγοριά. Πότε δὲν συχαίνεται ὁ Θεὸς κανένα μας. Μόνο ὁ ἄνθρωπος εἶναι σκληρός, μόνον ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπομένει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, παρὰ κρίνει καὶ κατακρίνει καὶ συκοφαντεῖ καὶ κατηγορεῖ καὶ ζητεῖ νὰ βλάψει καὶ νὰ καταστρέψει καὶ νὰ ἀδικήσῃ τὸν ἄλλον.

Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν κάμνει ἔτσι – ὅλο φροντίζει πὼς νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅλο ζητεῖ νὰ τοῦ δίδῃ χεῖρα βοηθείας. Πότε ἕναν πνευματικὸν φανερώνει νὰ τὸν συμβουλέψῃ, πότε κανέναν ἄγγελον νὰ τὸν φώτισῃ, πότε κανένα λογισμὸ καλὸ τοῦ βάζει, πότε μία ἔμπνευση θεϊκὴ τοῦ φέρνει, ἄλλοτε κανέναν ἄνθρωπον καλὸν τοῦ παρουσιάζει καὶ τοῦ δίνει μία παρηγοριά.

Μὴ λησμονᾶτε, ἀδελφές, ὅτι τυχαίνομεν καὶ μεῖς σὲ ὤρες καὶ σὲ στιγμὲς ποὺ λυπᾶται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Νὰ λυποῦμαι ἐγὼ ἐσᾶς καὶ σεῖς ἐμενᾶ, νὰ λυπᾶται ἢ μία τὴν ἄλλην σας. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκη νὰ λέμε γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Ὅταν βλέπετε τὰ λάθη μου νὰ λέτε: στιγμὴ εἶναι καὶ ἄς συμπαθήσωμεν, καὶ νὰ δείχνετε συμπάθεια, ἀδελφές, ὅπως ἔδειξε ὁ Παῦλος γιὰ τοὺς Ἑβραίους καὶ ἔλεγε: “Πάτερ, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην”. Ἔτσι νὰ λέτε ἐσεῖς γιὰ μένα καὶ ἐγὼ γιὰ σᾶς. Ἐγὼ μπορεῖ νὰ δείξω καμμιά φορᾶ ὅτι στενοχωροῦμαι μαζί σας καὶ νὰ σᾶς μαλώνω καμμιά φορᾶ, πάλι γιὰ τὸ καλὸ σας. Ἐπειτα, ὅμως, πηγαίνω πιὸ ἐκεῖ καὶ ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει τί λέγω. Αοράτως ἀκούει ὁ Θεὸς τί λέγω: “συγχώρεσέ την, Θεέ

μου, ἄνθρωπος εἶναι καὶ αὐτή, πλασμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο πλάσμα ποῦ εἶναι πλασμένος ὅλος ὁ κόσμος καὶ σύρεται καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὰ ἴδια πάθη καὶ τυραννιέται καὶ βασανίζεται, μὴν τῆς συνορισθῆς – συγχώρεσέ την”.

Καὶ σεῖς, ἀδελφές, συμπάθεια νὰ ἔχετε ἢ μία γιὰ τὴν ἄλλη σας. Ὅχι μὲ μίσος καὶ ἔχθρα, ὄχι μὲ φθόνον καὶ κακία, ὄχι μὲ πονηρία καὶ σκληρότητα ψυχῆς καὶ ἀπανθρωπιά. Παρὰ μὲ συμπάθεια, μὲ μακροθυμία, μὲ καρτερία, μὲ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν καὶ φιλανθρωπίας ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον μας. Σήμερα εἶσαι σύ, αὔριο ἐγώ, τώρα σφάλλει ὁ ἕνας, σὲ λίγο ὁ ἄλλος. Κάθε στιγμή μᾶς συγχωρεῖ ὁ Θεός. Καὶ μεῖς νὰ συγχωροῦμεν ἀλλήλους μας, καὶ μεῖς νὰ κλαύσωμεν καὶ νὰ θρηνήσωμεν καὶ νὰ λυπηθοῦμεν καὶ νὰ συμπονέσωμεν καὶ νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν γιὰ τὸ σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀρετὴ. Ὅσες ἀρετὲς καὶ ἂν ἔχης, ὅσα καλὰ ἔργα καὶ προσευχὲς καὶ ἀγαθοεργίες καὶ ἂν κάμης, ὅλα τὰ ὑπερβαίνει, ἐὰν πῆς ἕνα λόγο: Θεέ μου, συγχώρεσε τὸν ἀδελφόν μου γιὰ ὅ,τι μοῦ ἔκαμε.

Πηγή: agiazoni.gr